

i nogen kjendelig Grad interesserer ærede Medlemmer. Naar vi vedtage denne Lov, ja, saa kunne vi reise hjem, hvilket vi naturligvis om kort Tid skulle, og tælle denne Lov op blandt det, vi have udrettet ved vor Rigsdagsgjerning. Den bliver et Numer, vel ikke blandt 40 tilendebragte Love i Mar, men i hvert Fald i det Antal, vi bringe med os, og naar vi vedtage denne Lov, kunne vi trøste os med, at selv om Loven ikke gjør nogen Gavn, hvad der er sandsynligt, gjør den heller ikke Skade. Det er af den Slags Love, som man kan vedtage, og som man kan lade være at vedtage; det vækker ingen Sensation, enten man gjør det ene eller det Andet. Jeg kunde forstaa, hvis vort Processvæsen var rigtig i Orden her i Landet, hvis vi havde en Processordning, vi kunde være tjente med, at man en Gang imellem vedtog en saadan Seilighedslov som denne som Tillæg til en forøvrigt god Retsreform. Der kunde jo være et eller andet mindre Punkt, der trængte til at ændres. Men at vedtage en saadan Smule Seilighedslov til et System, som i og for sig er slet, er Noget, som jeg ikke har hynderlig stor Interesse af at være med til, og jeg vil henstille til den ærede Justitsminister, at han, naar han næste Gang griber i sit Overflødighedshorn for at finde et Lovforslag at fremsætte her i Thinget, vil drage noget Bedre frem, som det kunde være værdt at tage fat paa, og som kunde have Interesse ikke alene her i Thinget, men ogsaa i Befolkningen. Denne Sag vil ikke kunne interessere Thinget og endnu langt mindre Befolkningen.

Jeg har sammen med det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgkreds (Zeth) tilsladt mig at stille et ganske lille Underændringsforslag til Udvalgets Ændringsforslag til § 3. Dette Underændringsforslag angaar Reglerne for Stævningens Forlyndelse. Naar der har været Tale om, hvorvidt den Forlyndelsesmaade, vi nu bruge, er rigtig, om der kunde ønskes en Reform i den Retning, om der kunde være Noget, der var bedre, har der været en Anke imod den hidtil brugte Maade, som var meget reel og meget begrundet, og det er den, at en Mand kan blive stævnet her i Landet og faae en Dømt over sig — i alt Fald kan hans Sag gaa i Rette —, uden at han har Spor af Anelse om denne Stævning, og naar vi derfor nu skulle tage fat paa at give nye Regler for Stævningens Forlyndelse, har det forekommet os, at vi i alt Fald bør tage en lille Smule Hensyn til denne Side af Sagen. Det er nemlig dog vist det Vigtigste ved Stævningens Forlyndelse, at den virkelig ogsaa bli-

ver forlyndt for den, der bliver stævnet, saa at han faar at vide, at han er stævnet. Det maa vel være den vigtigste Side af Sagen. Men i denne Retning forbedrer dette Lovforslag med tilhørende Ændringsforslag ikke den nuværende Tilstand, medmindre vi vedtage det Underændringsforslag, som her er foreslaaet. Det, som det ærede Medlem fra Præsto Amts 3die Valgkreds og jeg ønske, er dette, at naar Stævningmændene komme ind paa en Mand's Bopæl for at forlynde Stævningen for ham, skal den, som modtager Stævningen, erklære sig villig til at meddele Indstævnte Underretning om det, og altsaa være villig til at levere Indstævnte den Gjenpart, hvorom der er Tale. Man skulde synes, at det var en meget naturlig og simpel Fordring at stille, men som man ser, har den ærede Ordfører argumenteret stærkt derimod med saadanne Sætninger som, at naar dette vedtages, kan den, som skal stævnes, sige til sine Folk, at de ikke skulle erklære sig villige til at modtage Underretning, og saa vil han hverken kunne blive stævnet paa sin Bopæl eller andetsteds. So saamænd kan han stævnes andetsteds. Naar Stævningen forgyæves er forlyndt paa hans Bopæl, kan han stævnes, hvor han antreffes, saa indtræffer dette med den personlige Stævning, og naar Vedkommende, der vil stævne en Mand, har denne Ret, faar han ham nok stævnet. Jeg vil indbrømme, at der kan indtræffe et eller andet Tilfælde, hvor den, der skal stævnes, paa en Maade leger Risus med Stævningmændene, at han løber, naar Stævningmændene komme, og at der i saadanne ganske enkelte tænkte Tilfælde, kan være en lille Smule Gene for den, som vil have en Mand stævnet. Men veier en saadan Gene som denne op imod dette, at en Mand kan blive stævnet, uden at han faar det at vide, og at hans Sag kan gaa i Rette, uden at der gives ham Seilighed til at forsvare sig? Nu har jo Thinget at afgjøre dette Spørgsmaal. I dette enkelte Tilfælde kan der indtræde en Gene ganske undtagelsesvis for En eller Anden, som vil have en Mand stævnet, idet det kan hænde, at naar en Mand søger at undgaa Stævningmændene, kan Stævningen trække ud maaste en Uges Tid, men de faae nok fat paa ham. Forjaavidt vort Underændringsforslag ikke vedtages, kan der indtræffe det Tilfælde, at en Mand bliver stævnet, og Sagen gaar i Rette, og Manden bliver dømt, uden at han faar Spor at vide om det, og uden at der er givet ham Seilighed til at føre noget Forsvar. Vrede Herre, som finde, at dette ikke spiller nogen Rolle overfor det store Spørgsmaal, at Stævningmændene i en-